

Evangelikus hírmondó

2009. – Karácsony   A tési evangélikus egyházközség lapja   VII. évfolyam 3. szám

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Ki törődik az ünnepelttel?

Már hetek óta tart a készülődés, mindenki vásárol. Mindent meg lehet kapni, a meghosszabbított nyitva tartású, feldíszített üzletek zsúfolásig telve áruval. Az emberek futnak, tülekednek, kezükben kisebb-nagyobb csomagokkal készülnek a szeretet ünnepére. Jó üzlet a karácsony a kereskedőknek, a forgalom a többszörösére emelkedik december hónapban.

Szent este napján aztán folytatódik tovább a rohanás. Karácsonyfa díszítés, sütés-főzés, ünneplőbe öltözés, s mire lemegy a Nap, már mindenki fáradt.

Másnap és harmadnap a vendégek özöne árasztja el a családokat. Tovább pörög a 24-én este megkezdett evés-ivás. Közben a televízió jól összeválogatott műsorokkal próbálja maga elé láncolni a család minden tagját.

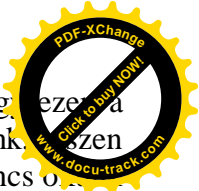
A három nap gyorsan eltelik, majd minden megy tovább, de tudjuk, jövőre ismét eljön a karácsony.

Sajnos a legtöbb magyar család így éli meg az ünnepeket. Persze ez még mindig jobb, mint ott, ahol még karácsony este is tovább folyik a harc, nem is beszélve a hajléktalanokról és a magányosokról.

„Jól lakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel, az életedből hiányzik valami. Hiába vágysz az emberi teljességre, mert az emberből hiányzik valami.” – írta Váci Mihály. Ha tovább fűzzük a költő gondolatát, akkor azt mondhatjuk, a karácsonyból hiányzik Valaki. Az a Valaki, aki a világ teremtője, fenntartója, aki kétezer éve az első karácsonykor eljött a világra.

Karácsonykor az Ő születésnapjára emlékezünk. A legtöbb családban azért nem teljes az ünnep, mert nincs jelen az ünnepelt. Van gondosan feldíszített fenyőfa, csillagszóró, megterített asztal, sorban díszlegnek az ajándékok, de Jézus Krisztus nincs jelen az otthonokban. Akkor, kétezer éve sem fogadták be Őt sehol: egy kis istállóban, állatok mellett kellett megszületnie. Manapság pedig nagyon sokan a hideg templomok falai közé számúzik a kisdedet, akit az szent estei istentiszteleten meg lehet látogatni. Pedig Jézus nem a templomokban, az imaházakban szeretne otthonra találni, hanem az emberi szívekben. Egy Silesius Angelus nevű középkori író mondta: „Ha Jézus százszor is megszületne Betlehemben, elvesznél, ha nem születne meg a szívedben.”

De honnan is tudná mindezt a mai ember, akinek évtizedeken keresztül „Áldott karácsony” helyett „Kellemes ünnepeket” kívántak a „Fenyőfa ünnepén”? Mikor a vallás a nép ópiuma volt, Jézus Krisztus pedig a régi világ csökevénye. Mikor a fa alatt nem a „Csendes éj”-t, hanem a „Kis karácsony, nagy karácsony” kezdetű éneket énekelték.

...nnan tudná az az ember, aki csak a szeretet ünneperől hall, akinek meggyőződése az, hogy ez az ember az ember kell ünnepelni? Pedig szó sincs arról, hogy az emberi szeretetet, jóságot ünnepelnék. ...n azért jött el Jézus a világba, hogy az emberi büntől és gonoszságtól váltson meg bennünket. Nincs o magunkat magasztalni, hiszen a karácsony az ember csődjét jelenti, azt, hogy olyan távol kerültünk Urunktól, Teremtőnkől, hogy Fiát kellett elküldenie értünk. Ha a karácsony a szeretet ünnepe, akkor az isteni szeretet ünnepe, Aki „*úgy szerette... a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök életet legyen.*” János 3:16

Ha ezekről a tényekről megfeledkezünk, önmagunkat csapjuk be. Karácsonyunk csak úgy teljes, ha szívünkben jelen van Jézus Krisztus szeretete, s az Ő jelenléte járja át családjunkat.

Merényi Zoltán Jelige 2001. december

Mint hópihe

Karácsony... titkot érlelő...
A téli csendnek szárnya nő,
S mint ég öléből hópihe,
Hull a szívre az Ige...
Békéje szívtől szívig ér,
S fehér lesz minden, hófehér.

Úton a menny felé

A vonat éppen befutott a pályaudvarra. A peronon egy kislány várt az útipoggyászával, egy szatyorral, amelybe a tervezett utazásra egy kis ennivalót csomagolt be. A kicsi felszállt, és helyet foglalt egy nem egészen teli fülkében. Kutatva figyelt körül, és jól megnézte az utasokat, akik azonban mind idegenek voltak.

Fáradt volt a hosszú várakozástól, és úti csomagját fejpárnának használta, hogy kissé kipihenje magát. Amikor jött a kalauz, nagy bizalommal megkérdezte tőle, hogy szabad-e itt aludnia. A kalauz barátságos igennel felelt, de utána látni akarta a jegyét.

A kislány így felelt:

- Nincs jegyem.
  - Hova utazol hát? – faggatta a kalauz.
  - A mennybe megyek. – hangzott a válasz.
- A férfi körülnézett, és csodálkozva válaszolt:
- Igen? És ki fizeti a vonatjegyedet?
  - Az Úr Jézus. – felelte a kislány, és tovább kérdezősködött. – Ez a vonat nem a mennybe megy? Az Úr Jézus nem utazik rajta?
  - Azt hiszem, nem. – válaszolta a kalauz, akit zavart a gyermek nyíltszívűsége. – Miből gondoltad egyáltalán, hogy ez a vonat odamegy?
  - Mert édesanyám gyakran énekelt egy vonatról, amely a mennybe megy, és az Úr Jézus kifizette az útiköltséget mindenkiért, aki azon utazni akar. De most már nem tudja többé énekelni, mert nemrég meghalt. Ezért elhatároztam, hogy utána utazom, hogy ismét együtt legyek vele. Nem ismeri a dalt a vonatról, ami a mennybe megy? Nem éneklí a kislányának, hogy el tudjon aludni? Vagy nincs is kislánya? – kérdezte a kicsi.

Ezt a kalauz csendben végighallgatta, majd megindult hangon válaszolt:

- Volt egy kislányom, körülbelül olyan idős, mint te. De már meghalt. Talán ő is a mennyben van.

- És most a bácsi odautazik, hogy vizontlássá? – kérdezte a kislány nagy együttérzéssel.

Néhány utas érdeklődve hallgatta a beszélgetést. Egyesek mélyen meghatódtak a kislány furcsa kérdéseitől. Valaki ezt mondta:

- Ez egy angyal.
- Nem, Kati vagyok! Az angyalok az Úr Jézusnál vannak a mennyben.

Ezután nagy bizalommal megkérdezte az utasokat:

- Mindannyian a mennybe utaznak? Annak nagyon örülnék! Anyukám azt mondta, hogy aki valóban hisz az Úr Jézusban, minden nehézség nélkül a mennybe kerül.
- Édesanyád biztosan jó asszony volt. – szakította félbe az egyik utas a kislányt.

A válasz furcsa volt:

- Az én anyukám azonban sohasem akarta, hogy valaki azt mondja neki, hogy jó. Mindig azt mondta, hogy senki sem jó, csak egyedül Isten, és hogy nem azok az emberek jutnak a mennybe, akik azt hiszik, hogy jók, hanem azok, akiknek az Úr Jézus megbocsátotta a bűneiket.

A kislány kék szemét a kalauzra emelte:

- De még mindig nem mondta meg a bácsi, hogy a mennybe utazik-e. Nem akarja viszontlátni a kislányát? Vagy nem hisz az Úr Jézusban?

A kalauz csöndben állt, és nem tudta, mit kezdjen a gyermekkel. Közben az egyik utas értésére adta, hogy kifizeti a kislány jegyét. A kalauz azonban így felelt:

***

Az egyik utas, aki elmesélte ezt az esetet, sajnálta, hogy a vonat éppen ekkor a lakóhelyére ért, és le kellett szállnia. Később azonban megtudta, hogy Kati dolga jól végződött. Valaki oltalmába vette, hazavitte, ahol a hozzátartozói már aggódtak miatta. A kislány ugyanis előzőleg semmit sem mondott nekik tervezett mennyei utazásáról.

Talán kicsit megmosolyogjuk a kislányt. De jobb lenne eltűnődnünk, hogy vajon a mi életünk „vonata” a megfelelő irányban halad-e, és ismerjük-e a célállomást. Hová vezet életünk útja? Eldöntöttük már, hogy mi az úticélunk?

Vetés és aratás 2009./2.

Mindenki tovább ment

Egy kínai keresztyén mondta el honfitársainak az következő példázatot, hogy megvilágítsa nekik, Jézus Krisztus a legkilátástalanabb helyzetből is meg tudja menteni az embert, amikor már senki sem segíthet.

- Belepottyantam egy mély gödörbe. A falak olyan meredek voltak, hogy külső segítség nélkül nem jutottam ki belőle. Egyszer csak lépteket hallottam. Konfúcius állt fölöttem, és ezt mondta:
- Hogy lehettél ilyen elővigyázatlan, hogy beleestél a gödörbe? Ügyelj rá, hogy máskor nem forduljon elő! – azzal továbbment.

Ismét lépések közeledtek. Buddha állt odafönt, és így szólt:

- Szegény ember, szívből sajnállak, de tudod, minden élet szenvedés, így hát neked is ez a sorsod.

Azzal ő is tovább ment. Mindenki továbbment. Senki nem tudott segíteni rajtam. Ám ekkor ismét lépteket hallottam. Várakozásteljesen felnéztem, és megpillantottam Jézus Krisztust, Isten Fiát a gödör szélén. Nem szól semmit. Csak lehajolt hozzám, és felém nyújtotta a kezét, amíg meg nem ragadtam, azután felhúzott!

Az Úr Jézus azt mondja magáról, hogy Ő azért jött, hogy „megkeresse és megtartsa a z elveszettet.” (Lukács 19:10) Hányan átélhették már ezt: „Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból.” (Zsolt 43)

Számtalan ember megtapasztalta már e kegyelmet, s ők azóta nem csak úgy érzik, mintha újjászülettek volna, hanem valóban újjá is születtek. Önmaguktól képtelenek lettek volna kijutni ebből a „verem”-ből. Egyre mélyebbre, és mélyebbre süllyedtek a „sár”-ba, és „iszap”-ba, amíg nem hagyták, hogy megragadják őket. Az, Aki egyedül képes a megmentésükre: Jézus Krisztus.

Helmut Dresbach

Újévi gondolatok

Esztendő fordulóján még hangosabban szólal meg az emberben mindaz, ami egyébként is benne zakatol: mi lesz velünk, mit hoz a holnap, mi következik ránk, szeretteinkre, népünkre, az egyházra, az emberiségre?

Van, aki azt mondja, nem kell ezen gondolkodni. Fojtsuk az aggodalmainkat borba, hangosságba, valamilyen mámorba, esetleg – ha tehetjük – munkába. Szilveszterkor sokan követik ezt a tanácsot. S ami szomorúbb: a fiatalok egy része annyira menekül a valóság elől, hogy egyre többen vannak, akik erre létesített szórakozó helyeken péntektől hétfőig elkábítják magukat, hogy hétfőtől péntekig úgymond kibírják ezt a világot. Az orvosok szerint fel kell készülnünk arra, hogy néhány év múlva ezek az ifjak roncsok lesznek, s kórház, majd a temető lesz a végállomásuk.

Az aggodalmaskodó kis ember pedig úgy érzi, hogy minden oka megvan a félelemre, és semmi jót nem vár az új esztendőből.

De milyen újévi gondolatokat ad nekünk Isten igéje? „Az Úr kegyelme az, hogy még nincs végünk, nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.” Jer Sir 3:22 Egyedül Isten irgalmának köszönhetjük, megérhettük az újévet. Annak, hogy nem bűneink szerint bánik velünk, s nem fizet úgy, ahogyan megérdemelnénk. Az őszinte bűnbánat, és a bűnökkel való szakítás ad valóban új kezdést az embernek!

„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtse, mennyi jót tett veled!” Zsolt 103:2 Sokféle nyomorúságunk között kétségbeejtő jelenségeket látva is legyen hála a szívünkben Isten jótéteményeiért, és áldjuk az Urat! Mert minden látszat ellenére Ő tartja kezében a történelem kormányát, és viszi ezt a világot az általa kijelölt cél felé. Ő nem változik, hűsége megmarad örökre.

Bízzuk hát igazán az Ő kezére magunkat, de ez ne csak szólam legyen, hanem hitünk tartalma, imádságaink rugója, reménységünk alapja. Sok múlik majd ebben az évben is ezen: kezembe veszem, vagy kezére bízom dolgaim intézését.

Ez nem azt jelenti, hogy tétlenkedik a hívő ember, hanem azt, hogy miközben végzi a kötelességét, számol Istennel, és számít rá. Tőle várja az áldást. Az áldás az többlet, amit nem érdemlünk, amiért nem dolgoztunk meg, amit jókedvűből ad Isten az övéinek. Tedd a dolgod, és várd az áldást!

De hova küld áldást az Úr? „Ahol a testvérek egyetértésben élnek.” Zsolt 133 A széthúzásnak, sárdobálásnak, egymás elleni uszításnak ebben a bűzös levegőjében, amiben élünk, a keresztyéneknek jelle kell válniuk: lehet egyetértésben élni. A magunk önzését, hiúságát félretéve keressük a másik hasznát is a házasságban, a családban, a gyülekezetben, s a társadalomban is. Közben pedig legyünk bizonyosak abban, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden javukat munkálja.” Rm 8:28 Akik Istent teljes szívükből szeretik, azokkal csak jó történhet ebben az évben is – ezt ígéri ez az ige. Még a próbákról is elmondhatják majd, áldásul lett nekem. Mert olyan Atyánk van, akinek Jézus tanítása szerint még egy árva kis verébre is gondja van: „Ne féljete azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok!” Mt 10:31

A sokféle ínség között tanuljunk meg adni! „Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.” I Jn 3:8 Kérjünk Istentől irgalmas szemet, irgalmas szívet, és azonnal mozduló kezeket! Vegyük észre, mi az, amit Isten nem nekünk szánt, csak nálunk tett le, és ne legyünk restek a kevésből is szívesen adni! Ő ki fogja pótolni azt mindig. Legyünk hű és bölcs sáfárok, akik felelősen várják urukat.

Cseri Kálmán

Mi újság van (egy)házunk táján?

- ☼ A templom tavaszi tetőcseréjéhez szükséges anyagokat már éppen el kezdtük volna vásárolni, amikor az Országos Evangélikus Egyház „megálljt” parancsolt. Hiányolják ugyanis, hogy a támogatást nyújtó Vidékfejlesztési Hivatal nem köt szerződést a nyertesekkel. Ez ügyben az országos vezetők a napokban veszi fel a kapcsolatot M. Hivatallal, s talán tavaszra megállapodás születik az ügyben.
- ☼ Köszönetet mondunk mindazoknak, akik az őszi temetői fűkaszálásban részt vettek, saját gépüket, vagy éppen erejüket, idejüket áldozták ehhez a munkához. Isten megáldotta igyekezetünket, hiszen olyan időt adott, hogy nem kellett már a tél előtt megismételni a fűnyírást.

☼ ÜNNEPI ALKALMAINK:

December 24-én, Szenteste délután 4 órakor a templomban tartunk istentiszteletet a gyermekek szolgálatával. (Kérjük, mindenki melegen öltözzön fel, a templomban nincs fűtés, és egy órán keresztül vékony ruhában megfázhatunk.)

December 25-én délután 2 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteletet a gyülekezeti teremben

December 26-án délután 2 órakor tartunk istentiszteletet a gyülekezeti teremben

December 31-én, óév esti istentisztelet lesz 4 órakor a gyülekezeti teremben

December 31-én, újra ifjúsági és gyermek-Szilveszter lesz 17.00 órától sok játékkal, filmvetítéssel vacsorával egybekötve a parókián.

Január 1-jén, délután 2 órakor lesz úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti teremben